

CRUCEA VIEȚII NOASTRE

Sfânta Cruce este altarul de jertfă pe care s-a adus jertfa împăcării noastre cu Dumnezeu pentru a ne mântui sufletul. Mântuitorul ne adresează o chemare dulce, zicând: „*Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*” (Marcu 8, 34). Pe Hristos Îl urmăm renunțând la sinea noastră egoistă, suferind cu bucurie pentru El și însemnându-ne adeseori cu semnul Sfintei Cruci. Când ne închinăm, recunoaștem importanța Crucii și în același timp, se naște în noi conștiința că am fost răscumparați de Fiul lui Dumnezeu și suntem chemați să-L urmăm pe El, oricât ne-ar costa acest lucru. De asemenea, când ne facem semnul Crucii mărturisim legătura noastră cu Hristos și totodată, ne exprimăm convingerea că, numai predându-ne Lui viața noastră, putem avea parte de darurile Jertfei Sale răscumpărătoare. Înțelesul duhovnicesc al crucii este acela de a urma lui Iisus Hristos. De multe ori, în familie, durerea, suferința și necazurile ce se ivesc fac ca toți membrii familiei să se cunoască între ei, să se lege și să se contopească, prin dragostea cea mare, dragostea dumnezeiască, care nu are

margini. Aceasta înseamnă că durerea, suferința și necazurile nu sunt tocmai o nefericire cum ni s-ar părea. Înseamnă că firea noastră nu are motiv să se răzvrătească și că cele nouă fericiri sunt adevărate și nu închipuiri ele realizându-se și aici pe pământ. Mântuitorul Iisus Hristos s-a

suit în munte (Matei 5, 1), pe muntele numit al fericirilor și acolo a dat fericirile ca învățături pentru ucenicii Săi. Hristos nu pentru Sine a purtat Crucea, ci pentru a noastră mântuire. Sfânta Biserică cultivă gândul legăturii dintre oameni. După cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „*noi suntem părți, mădulare, ale aceluiși Trup tainic*”, sau cum zice însuși Mântuitorul: „*toți una suntem*”. Nu se poate să te doară ceva și să nu simți durerea în tot trupul. Bucuria nu poate să fie simțită numai de o parte din noi. Tot așa și în Biserică noi suntem toți una, luând parte și la bucuriile și la durerile altora. De aceea, crucea duhovnicească și purtarea ei, urmând pe Domnul Iisus Hristos, înseamnă: a fi una cu cei din familia ta și cu toți cei din obștea în care trăiești, a primi necazurile și durerile în așa fel, ca din ele să-ți faci scară de înălțare sufletească și a lucra pentru mântuirea altora, cum a lucrat Mântuitorul, fără a aștepta lauda altora. Toți avem de purtat o cruce. Dacă inimile ar începe o dată să vorbească, nu ar mai ajunge niciodată să se oprească, pentru că fiecare își are crucea sa, care mai grea, care mai ușoară, care mai mare, care mai mică. Unde o ducem, cum o purtăm? Crucea durerilor are atâtea drumuri în fața sa. Ușor te poți rătăci și atunci, crucea se preface în piatră și te macină, te distruge. Domnul ne-a arătat drumul, când zice: „*...să-Mi urmezi Mie*”. El pentru noi a purtat crucea, iar noi trebuie s-o purtăm și pentru alții. Lui să-i urmăm, căci El va îndulci rănilor tăiate de cruce, tuturor celor ce-L vor urma. †

FAMILIA TRADIȚIONALĂ ORTODOXĂ

Propunerea legislativă de revizuire a Constituției României care prevede că familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie a fost aprobată, iar referendumul va avea loc în data de 7 octombrie. Proiectul de lege propunea modificarea actualului articol 48, aliniatul 1, din Constituție, cu următoarea formulare: „*Familia se întemeiază pe căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie, pe egalitatea acestora și pe dreptul și îndatorirea părinților de a asigura creșterea, educația și instruirea copiilor*”. Biserica Ortodoxă Română sprijină Referendumul pentru Familie, în spiritul învățăturilor creștine și al valorilor fundamentale românești privind familia, ocrotirea și creșterea copiilor. Peste 90% dintre români privesc căsătoria drept uniune între o femeie și un bărbat, cu scopul de a procrea, crește și educa copii, și că familia este legată

fundamental de acest rol, așa cum susține și Biserica. Căsătoria s-a realizat dintotdeauna între un bărbat și o femeie, printr-un acord care, prin natura sa, este rânduit pentru procrearea și educarea copiilor rezultați, precum și pentru unitatea și bunăstarea familiei. Pentru majoritatea românilor care susțin familia tradițională, căsătoria nu este doar un contract social; este și o relație care își are rădăcinile în natura umană și, în consecință, este guvernată de legea naturală. Aceasta este universală și neschimbătoare și se aplică întregii specii umane în mod egal. Principiul de bază al celor care susțin familia tradițională, are la bază perceptul elementar al legii naturale că „*binele trebuie făcut și urmărit, iar răul trebuie evitat*”. Prin rațiune, omul poate să-și dea seama de ceea ce este bine sau rău din punct de vedere moral. Referendumul pentru familie are rolul de a contura noțiunea de „familie”, a raportului dintre „familie” și dreptul fundamental al bărbatului și al femeii de a se căsători și a întemeia o familie. Prin înlocuirea termenului de „soți” cu expresia „bărbat și femeie”, se asigură implementarea precisă și literală a unor expresii consacrate cu puterea unor garanții neschimbătoare destinate ocrotirii familiei, recunoscută drept „*elementul natural și fundamental al societății*” în art. 16 din Declarația Universală a Drepturilor Omului. În același sens, și în România doar „bărbatul și femeia” împreună se bucură de recunoașterea și garantarea universală a dreptului de a se căsători și de a întemeia o familie pe baza unor importante considerente de natură istorică, culturală și morală specifice societății românești. Dreptul de a se căsători și de a întemeia o familie este privit ca un drept comun al bărbatului și al femeii care, formând un cuplu, recunoscut prin căsătorie, pot întemeia în mod natural o familie. El nu poate fi conceput ca un drept al cărui conținut să depindă în mod arbitrar de voința unilaterală doar a bărbatului sau doar a femeii (**Tata, mama și copiii**).

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Care trebuie să fie legătura noastră cu bunurile pământești, încât sufletul nostru să nu fie afectat de acestea?

Răspuns: **1.** Pentru dobândirea banilor sau a altor lucruri materiale, nu trebuie niciodată să-l nedreptățim pe aproapele și să folosim mijloace ilicite, meșteșugiri ademenitoare, escrocherii și minciuni. Pentru că Dumnezeu urăște nedreptatea (Psalm 44, 8; Evrei 1, 9) și pedepsește mai devreme sau mai târziu pe toți cei care fac nedreptate. Sfânta Scriptură ne spune că „cel care iubește nedreptatea își urăște sufletul lui” (Psalm 10, 5). De aceea, să dobândim bunurile materiale doar cu mijloace legale, adică în moduri îngăduite atât de legea lui Dumnezeu, cât și de legile țării, așa cum este în principal lucrarea personală cinstită. De altfel, lucrarea este cuprinsă atât în poruncile Vechiului Testament (Facere 2, 15 și 3, 23; Ieșire 20, 9-11) cât și ale Noului Testament (Fapte 20, 35 ; Efeseni 4, 28). **2.** Nimeni nu trebuie să urmărească dobândirea bunurilor pământești pentru scopuri deșarte sau pierzătoare de suflet. **3.** Nu trebuie să ne punem nădejdea în bogățiile pe care întâmplător le deținem și să lăsăm inima noastră să fie înrobită de acestea, pentru că toate bunurile pământești sunt stricacioase și trecătoare. De multe ori, dintr-o întâmplare neînsemnată, omul este lipsit de toată averea lui. **4.** Dacă se întâmplă să pierdem bunurile noastre materiale, în spatele acestei pierderi va trebui să vedem voia atotînțeleaptă a lui Dumnezeu, să ne supunem acesteia fără tânguire și să răbdăm cu bărbăție sufletească sărăcia. Chiar și în mijlocul lipsei celei mai crunte, să nu încetăm să nădăjduim în Preabunul Dumnezeu și să preamărim Preasfânt numele Lui, așa cum a făcut dreptul și virtuosul Iov (Cartea lui Iov 1, 21). Pentru că nu trebuie să uităm faptul că bunurile materiale nu aduc fericirea reală, adică mângâierea, odihna și pacea inimii, nici nu sunt indispensabile pentru mântuirea sufletului. Dimpotrivă, pun piedici mântuirii, după cum a zis Domnul, „cu greu va intra bogatul în împărăția cerurilor” (Matei 19, 23). **5.** Trebuie să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască bunurile necesare pentru viața noastră pământească, așa cum Hristos ne-a învățat în rugăciunea „Tatăl nostru” (Matei 6, 11). Să le cerem însă cu condiția că dăruirea lor va fi rodul voinței Lui și că nu va împiedica mântuirea noastră. **6.** Nu trebuie să uităm că Dumnezeu este Dătătorul oricărui bine: „Toată darea cea bună și tot darul desăvârșit de sus este” (Iacov 1, 17). Astfel, toate câte le avem, aparțin lui Dumnezeu, sunt bogăția Lui, pe care ne-a împrumutat-o pentru ca să îndeplinim atât nevoile noastre cât și nevoile fraților noștri săraci prin milostenie: „Și Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisoșiți spre tot lucrul bun” (2 Corinteni 9, 8). Chiar și roadele strădaniei noastre personale nu ne aparțin toate nouă, trebuie să le împărțim cu ceilalți, de vreme ce și acestea sunt darurile lui Dumnezeu. De aceea, Apostolul sfătuiește pe fiecare dintre noi „să se ostenească fiecare lucrând cu mâinile sale, lucrul cel bun, ca să aibă să dea și celui care are nevoie” (Efeseni 4, 28). Trebuie să ajutăm pe cei slabi după cuvintele: „Mai fericit este a da decât a lua”. (va urma)

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 19 septembrie	17 ⁰⁰	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 21 septembrie	17 ⁰⁰	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 22 septembrie	7 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18 ⁰⁰	Vecernie
	7 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie
Duminică 23 septembrie	11 ⁰⁰	Program de bibliotecă
	18 ⁰⁰	Vecernie

Povestea mărului

Se făcea (povestea un călugăr), că în vis eram un măr, mic și rotund. Și la poarta cojii mele a bătut un vierme: „*Prea frumosule măr, se lingusea viermele, mă lași să mă hrănesc și eu cu sucul tău, caci îmi este tare foame?*”. Și mărul, în bunătatea lui, l-a lăsat pe vierme să se hrănească din pulpa sa. Pe zi ce trecea, viermele devenea tot mai gras și frumos, devorând conținutul gustosului fruct și mâncând, transforma conținutul zemos și dulce într-o masă amorfă, neagră, urât mirositoare, de putregai. De semințe, lacomul vierme nu a putut să se atingă. Acolo sclipea însăși viața mărului. Apoi. Eu mărul, am ajuns în mana unui copil, care văzând că sunt stricat, a vrut să mă arunce. Dar chiar în acel moment i-a sclipit o idee: Să scoată semințele mărului din putregaiul ce le înconjura și să le planteze în pământ. Copilul a avut grijă ca în fiecare zi să ude cu apă vie semințele plantate și să le vorbească ca și când ar fi fost niște ființe. Semințele au încolțit și, adăpate de cuvintele iubitoare ale copilului, s-au înălțat copac, care după trei ani a rodit mere frumoase și curate. Copilul a avut grijă ca nici un vierme să nu mai atace roadele copacului crescut cu atâta iubire. M-am trezit din vis, când eram un alt măr, mai mare, mai frumos, mai curat, mai sănătos decât eram prima oară, și odihneam fericit în mâna unui copil (a terminat de povestit călugărul).

Mutarea munților

Dumnezeu i-a cerut unui pustnic, drept osteneală, să împingă în toate zilele vieții lui o stâncă mare, aflată lângă bordeiul său. Și mulți ani s-a nevoit însinguratul monah tot împingând la acea piatră, din răsărit și până în apusul soarelui, dar stânca nici că a mișcat-o vreun deget. Istovit fiind de la o vreme, potrivit diavol i-a adus numaidecât și gândul zădărniceii ostenețelor sale. Deci s-a rugat atunci monahul, iar mai pe urmă l-a întrebat pe Dumnezeu unde a greșit de nu s-a mișcat din loc acea piatră? Și pentru ruga lui stăruitoare, Domnul i-a adus aminte că ascultarea lui fusese să împingă piatra, nicidecum s-o urnească din loc! Deci osteneala lui n-a fost nicidecum zadarnică pentru că, tot împingând piatra, brațele și tot trupul i-au devenit mult mai puternice! „*Adevărat, nu ai mișcat stânca, însă tu nu trebuia decât s-o împingi! Eu sunt cel care voi muta acum piatra, pentru ascultarea ta!*”. Și stânca a plecat la vale, după cum a fost cuvântul Domnului! De fapt și atunci când noi credem că avem „*un grăunte de muștar*” de credință mutând munții, tot Dumnezeu este cel care-i urnește.